

Postanowienie z dnia 16 stycznia 1998 r.

I PZ 48/97

Sprostowanie przez powoda błędnego określenia żądanej w pozwie kwoty powoduje, że pierwotnie żądana kwota nie może być uznana za wartość przedmiotu sporu.

Przewodniczący SSN: Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski, Roman Kuczyński.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 stycznia 1998 r. sprawy z powództwa Aleksandra L. przeciwko Sądowi Rejonowemu w Ł. o zapłatę, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 14 lipca 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a ł i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie postanowieniem z dnia 14 lipca 1997 r. odrzucił kasację powoda od wyroku tego Sądu z dnia 15 maja 1997 r. Sąd II instancji uznał kasację za niedopuszczalną, ponieważ została wniesiona w sprawie o świadczenie, w której wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła 3551,76 zł, a zatem była niższa niż 5000 zł, mimo że powód podał w kasacji, iż wynosi ona 10.000 zł.

Powód wniósł zażalenie na to postanowienie twierdząc, że prawidłowo określił wartość przedmiotu zaskarżenia, tj. według pierwotnej wartości przedmiotu sporu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powód żądał w pozwie zasądzenia na jego rzecz od Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Rejonowego w Ł. kwoty 10.031,01 zł.

Pismem z 19 listopada 1996 r. powód (działając przez pełnomocnika będącego adwokatem) sprecyzował „błędnie sformułowane żądanie pozwu w ten sposób, że w miejsce dotychczasowego żądania” wniósł o zasądzenie kwoty 3551,76 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 1992 r. W uzasadnieniu tego pisma pełnomocnik podał, że na skutek nieporozumienia z pełnomocnikiem powód błędnie określił przedmiotu sporu, w związku z czym zachodzi konieczność jego właściwego określenia. Podana obecnie kwota określa prawidłowo wyliczoną należność główną i odsetki należne od tej kwoty. Tak określone żądanie zostało podtrzymane w piśmie z 30 stycznia 1997 r. sporządzonym przez samego powoda.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 7 marca 1997 r. zasądził od Sądu Rejonowego w Ł. na rzecz Aleksandra L. kwotę 3551,76 zł z odsetkami od dnia 18 listopada 1996 r. do dnia zapłaty (pkt I) i oddalił powództwo co do zasądzenia odsetek od żądanej pozwem kwoty od dnia 8 listopada 1992 r. do dnia wytoczenia pozwu, tj. 18 listopada 1996 r. (pkt II) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt III). Z uzasadnienia wyroku wynika, że zasądzoną należność główną (3.551,76 zł) stanowią skapitalizowane odsetki od nieterminowego zapłacenia wynagrodzenia prowizyjnego komornika.

Powód wniósł apelację od wyroku w części oddalającej powództwo i żądał zasądzenia odsetek od dochodzonej kwoty za okres od 7 listopada 1992 r.

Pozwany wniósł apelację od wyroku w punktach I i III.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie wyrokiem z dnia 15 maja 1997 r. zmienił pkt I i III wyroku Sądu Rejonowego w ten sposób, że oddalił powództwo oraz oddalił apelację powoda.

Powód działając przez swego pełnomocnika wniósł kasację od tego wyroku określając w niej wartość zaskarżenia na 10.000 zł. Podał, że zaskarża zarówno wyrok Sądu II instancji jak i wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie i wniósł o ich uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie, ewentualnie o zmianę wyroku „i zasądzenie powództwa w całości”. W uzasadnieniu kasacji pełnomocnik powoda stwierdził, że „powód podaje wartość przedmiotu zaskarżenia poprzez określenie łącznej kwoty dochodzonego roszczenia”.

W opisanej sytuacji pogląd Sądu II instancji co do tego, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 3.551,76 zł należy uznać za prawidłowy. Zgodnie z treścią art. 393 pkt 1 KPC do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia stosuje się odpowiednio przepisy o wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z art. 19 § 1 KPC w sprawach o roszczenia pieniężne podana kwota pieniężna stanowi wartość przedmiotu sporu. Za podaną kwotę pieniężną nie może być uznana kwota 10.000 zł, skoro powód sprostował błędnie określone żądanie domagając się zasądzenia kwoty 3.551,76 zł wraz z odsetkami. „Pierwotna” wartość przedmiotu sporu wynosi więc tylko tę kwotę z uwagi na dokonane sprostowanie. W myśl art. 20 KPC do wartości przedmiotu sporu nie wlicza się odsetek. Odsetkami, których nie wlicza się do wartości przedmiotu zaskarżenia są więc wyliczone kwotowo i nie poddane oprocentowaniu (nie skapitalizowane) odsetki od kwoty 3.551,76 zł. Ponieważ w apelacji kwestionowano jedynie oddalenie w części powództwa o odsetki od należności głównej, to wartość odsetek za wskazany w apelacji okres stanowiła wówczas wartość przedmiotu zaskarżenia (nie została ona jednak określona kwotowo wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 368 KPC).

W kasacji - wobec oddalenia powództwa w całości - żąda się ponownie uwzględnienia powództwa w całości, a zatem zasądzenia kwoty 3.551,76 zł z odsetkami (których nie wlicza się do wartości przedmiotu sporu ani zaskarżenia). Podanie kwoty 10.000 zł jest zatem bezpodstawne.

Z tych wszystkich względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 KPC w związku z art. 397 § 2 i 393¹⁸ KPC.

=====